

Sterfgevallen van zeven bekeerde heidenen.

<https://hdl.handle.net/1874/355386>

gfc

2

STERFGEVALLEN

VAN

ZEVEN

BEKEERDE HEIDENEN.

I.

Een in Tinnevelly bekeerde Indiaan.

De eerwaarde SCHAFFTER, van het Kerkelijk-Zendinggenootschap verhaalt, op den 15den April 1852 op eene reis naar de standplaatsen van *Tinnevelly*, van den dood van een bekeerd inboorling, dien hij op eenige afstand van dezen hoofdplaats aantrof:

« Het werd ons vergund herwaarts te komen, om dezen avond lichamelijke en geestelijke verkwikking aan een' stervenden man toe te reiken. Deze man was de geloovige *Christiaan van Kadayam*; de eenige, die pal stond en niet ophield, Jezus openlijk te belijden, toen eene reeks van vervolgingen alle overige lieden afschrikte, welke het Christendom hadden aangenomen, en hen tot het Heidendom terug dreef. Hij was door de cholera aangetast, kort voor dat wij aankwamen;

Broeder MULLER gaf hem eenige geneesmiddelen, die wij bij ons hadden, welke spoedig zijne maag tot rust bragten en hem in slaap deden vallen; maar den volgenden morgen zeer vroeg hoorden wij hem weder klagen, waarop wij hem nog iets van onze geneesmiddelen toedienden, en dit deed hem spoedig zeer goed. Toen ik hem nu vroeg, hoe het met zijne ziel was, antwoordde hij met zwakke stem, en dikwijls ophoudende: O mijn Heer! ik heb geene begeerte op deze wereld te blijven, en ik hoop, dat Christus mijnen geest zal ontvangen, als ik sterf. Maar wat zal er van mijn arm huisgezin, mijne vrouw en kinderen worden, als ik dood ben. Zij zijn de eenige Christenen te *Kadayam*, en hierom worden zij van allen vervolgd of verlaten. O mijn Heer! wat zal van hen worden? Na de woorden scheen de strijd zijner ziel zeer groot te zijn en hij brak in deze woorden uit: Toen alle Christenen te *Kadayam* tot het Heidendom terugkeerden, werd ik door Gods genade in staat gesteld, pal te staan en veel om Christus naam te lijden. Maar nu is het zeer zwaar, de vijanden zullen zich over mijnen dood verbljden en zeggen: Wat baat het, een Christen te zijn?

Mijn hart was op deze woorden bewogen, wel wetende, dat dezelve uit den mond eens broeders kwamen, die meer om den naam van Christus leed; dan ik immer in mijn leven geleden had, en ik sprak wel een halfuur lang over deze zaken: 1. dat zijn tegenwoordig lijden volstrekt

geen bewijs was, dat God hem verlaten had, maar veel eer van zijne groote en oneindige genade; 2. dat God zijn naam onder de vijanden des Evangeliums meer door zijnen dood dan door zijn leven verheerlijken kon, 3. dat de Hemelsche Vader voor zijne vrouw en kinderen zoude zorgen, ofschoon hij ook nu van hen werd weggenomen; terwijl ik hem tevens beloofde, dat ik zooveel in mijn vermogen was hun bescherming en bijstand zou bewijzen, ingeval hij mogt sterven.

God gaf mij genade met zulk eene trap van liefde en vertrouwen tot dezen armen man te spreken, als ik zelden te voren bezat; gedurende dit gesprek was hij zeer gelaten en drukte op een beminnelijke wijze zijn volkomen vertrouwen op den Heiland uit: «Ik wil mij aan mijnen Heiland vasthouden; Hij zal mij redden!» zeide hij. Daarop knielde ik neder om te bidden. Ik voelde de nabijheid van Jezus. Zoo dikwijls ik gedurende dit gebed den naam van Jezus of van den Verlosser uitsprak, zeide het de arme man na met eenen nadruk, die den vrede en de troost zijner ziel uitdrukte. Na het gebed had hij kracht genoeg om overeind te zitten, en in eene lieve gemoedsstemming beval hij mij nogmaals zijne vrouw en kinderen aan. Van dezen tijd af aan scheen de ziekte steeds meer af te nemen, en wij verlieten hem in de gedachte, dat hij spoedig hersteld zou zijn, nadat wij de vrouw van den onderwijzer hadden aangewezen, hoe zij

ingeval van wederinstorting moest handelen. Maar hij stierf een dag daarna, toen wij de plaats verlieten, die vrede ondervindende, welke de wereld niet kan schenken.

II.

Eene oude Vrouw in Ceylon.

De eerwaarde LEVI SPAALDING; van de Amerikaanse zending in *Tellipally* schrijft:

De zuster van onzen schoolleeraar, die den 27sten Junij 1830 stierf, kwam het eerst tot de Zendingspost, om haren broeder bijtestaan, korten tijd voor zijnen dood. Ik verheugde mij zeer over hare zorgvuldigheid jegens hem, daar zij grooter was, dan zij gewoonlijk onder dit volk is. Voor hij stierf vermaande hij haar, de afgoden te verlaten en in Jezus Christus te gelooven, en als zijn laatste wil bij het sterven, droeg hij haar op, den Zondag te vieren, naar de kerk te gaan en de wekelijksche zamenkomsten der vrouwen des Vrijdags te bezoeken. Dit zijn verlangen volgde zij stiptelijk op, en ofschoon dikwijls zeer zwak en niet in staat om ver te gaan, was zij zelden afwezig. Zij was tevens altijd oplettend en gaf van week tot week bewijzen, dat zij meer en meer verstond en nut had van hetgeen zij hoorde. Omtrent voor drie

maanden was zij zoo zwak, dat zij niet in staat was, de zendingspost te bezoeken. Naar de mate dat hare ligchaamskrachten afnamen, werd haar gemoed helderder en hare hoop krachtiger. Zij ontboezemde meermalen den wensch met de gemeente vereenigd te worden.

In het midden van Februarij zond zij tot mij, en liet mij zeggen: « Ik zal niet lang meer leven, ik zal spoedig sterven. Ik wenschte dat gij mij doopte en mij het bondzegel gaaft, voor ik stierf.” Haar doorgaande stemming ter dier tijd, moge ons uit een eenige uitdrukking kenbaar worden; toen zij gevraagd werd, of zij Christus lief had, hernam zij: « Ja hij is mijne hoop, mijn eenig vertrouwen;” en terwijl zij hare zwakke hand uitstreckte, voegde zij er bij: « Ik heb hem begrepen, ik wil hem niet laten varen.” Toen haar gevraagd werd, of zij niet somtijds aan de afgoden dacht, en zich geneigd voelde op de Heidensche afgoden te vertrouwen, zeide zij: « Neen, ik mag ze niet; ik mag ze niet,” terwijl zij hare handen en hoofd met tegenzin schudde.

Den 22sten Eebruarij 1831 werd zij gedoopt en tot des Heeren avondmaal toegelaten. Daar zij niet in staat was ter kerk te komen of ook van hare mat op te staan, zoo gingen wij naar haar huis. Eenige matten waren onder eenen boom uitgespreid, en daarop zaten sommige harer buren, de meeste van de knapen in de voorbereidingschool en eenige leden der gemeente. De

oude vrouw werd daarop buiten gebragt, en in eene zittende houding ondersteund, terwijl wij haar naar de hoop ondervraagden, welke zij had, en haar de bondzegelen toereikten. Op alle onze vragen gaf zij zulke juiste antwoorden, die toonden, dat haar hart diep geroerd en getroffen was door hetgeen zij deed.

Zij teerde langzamerhand uit, tot zij weinig meer als een levend geraamte geelk, maar haar hart was vervuld met de hoop en reeds aanvankelijk genotene vreugde haren Heiland te aanschouwen en Hem gelijk te worden. De laatste keer dat ik voor haar dood haar bezocht, scheen haar gemoed in eene zeer gelukkige stemming te zijn. Eer ik haar verliet, greep zij de hand harer dochter en legde die in de mijne, met de wensch, dat ik haar den weg ten hemel zou aanwijzen. Zij stierf den 1sten April 1831, en werd op de aan de kerk behorende begraafplaats begraven.

III.

FILIP WHELPLEY,

een Ceylonezer.

(De volgende uittreksels zijn uit het dagboek van den eerwaarden DANIEL POOR, van de Amerikaansche zending te *Battutta* op *Ceylon*. De

jonge inboorling, van wien hij schrijft, werd in het kostschool der zending gebragt, en naar een' vriend in de Vereenigde Staten genaamd. Hij werd tot gemeentelid aangenomen in Julij 1821, toen hij 18 jaren oud was, en was een geacht geneesheer en medehelper bij de zending).

Den 13^{den} December 1831. De koorts heerscht thans in deze streek. WHELPLEIJ, die voor eenige dagen drie Brahminen in zijn huis onder zijne kuur had, werd zelfs van de koorts aangestast.

Den 19^{den} December. WHELPLEIJ is sedert eenige dagen in eene crisis geweest; wij twijfelen zeer aan zijne herstelling. Hij is niet in staat te slikken of te spreken, maar hij geeft ons verblijdende bewijzen bij den aanblik des doods, in eene gelukkige gemoedsstemming te verkeeren. Gisteren bezocht ik hem. Toen hij mij naast zich zag zitten, met het Nieuwe Testament in mijne hand, gaf hij mij een teeken om te lezen. Ik las eenige verzen uit het veertiende hoofdstuk van Joannes, en verklaarde dezelve, maar hem voor te zwak houdende om langer het voorlezen te verdragen, sloot ik het boek; na een klein stilzwijgen gaf hij mij een teeken, verder te lezen, hetgeen ik deed en waarop ik met hem bad. Door zijne houding en korte antwoorden op mijne vragen, omtrent de gesteldheid zijner ziel, gaf hij te kennen, volkomen in het geloof aan den almachtigen arm des Verlossers te rusten.

Den 26sten December. WHELPLEIJ is nog in

een' zeer gevaarlijken toestand. Hij schijnt dikwils in eene aandachtige stemming te zijn en bidt somtijds met hoorbare stem. Zijn toestand trekt de opmerkzaamheid der Heidenen rondom ons tot zich; zij zijn verbaasd over zijn zielevrede bij den aanblik des doods. Voor eenige dagen werd ik op zijn verlangen geroepen, dewijl hij zelf meende dat hij stierf. Zoodra ik het vertrek was ingetreden, spande hij alle zijne krachten in, en riep in de Tamulsche taal uit: Groote vreugde! groote troost! Vele leerlingen en anderen die met de zending in betrekking stonden, kwamen te zamen, ik sprak hen aan als in de tegenwoordigheid van iemand, die op het punt staat in de eeuwigheid, ja in de wereld der eeuwige rust in te gaan. Het was een ontzaggelijk tooneel, en ik kon hopen, dat het het middel zou zijn, om eenige die tegenwoordig waren aantesporen den Heiland te zoeken.

Den 27sten December. Dezen morgen tusschen vier en vijf uren, ontbood WHELPLEIF mij nogmaals. Ik vond hem uiterst zwak, maar bij zijne kennis. Ik herhaalde eenige plaatsen der Schrift, waarnaar hij met kenbare belangstelling en genoeg luisterde. Hij bleef dus omtrent twee uren, waarop hij rustig ontsliep. Zijn lijk werd des namiddags begraven, bij welke gelegenheid een godsdienstoefening in de kapel gehouden werd, die vele leden der gemeente, van andere zendingen en eenige Heidenen bijwoonden.

Den 28sten December. WHELPLEIF is nog in

De Heer POOR voegt hierbij :

WHELPLEIJ's verscheiden zal zeer gevoeld worden, zoowel bij de zending als in de dorpen rondom ons. Als geneesheer was hij uitstekend nuttig, en als onderwijzer oefende hij eenen heilzamen invloed uit onder eene zekere klasse der gemeente, tot welke onze overige helpers uit de inboorlingen, geen vrije toegang hebben.

IV.

Een jonge Man uit Nieuw-Zeeland.

De Heer woon van de Wesley'sche zending verhaalt een tooneel op *Nieuw-Zeeland*, dat hij dus beschrijft:

Een jong mensch, die lang onder de verzorging van broeder STARK geweest was, werd door uitteering den dood nabij gebragt, maar gedurende zijne ziekte was hij wijs tot verlossing geworden, en was angstig, begeerig om gedoopt te worden. Hij werd van de inboorlingen op eenige met spijkers zamengevoegde planken naar de plaats der godsdienst gebragt; zijn nitgeteerde gestalte roerde ons diep; hij werd door broeder WHITE gedoopt en JOHAN genaamd. Des avonds ontving hij het avondmaal, en verklaarde alle die tegenwoordig waren zijn geloof aan het verzoeningsoffer; maar dit was de eerste en laatste gelegenheid, die hij

had, om zijne gehechtheid aan het kruis van Christus te belijden. Des nachts verwisselde hij de sterfelijkheid met het eeuwige leven. Hij ont-sliep in den Heer, na een langdurig lijden en beproevingstijd, maar zijn voorbeeld leeft ter navolging voor zijne landgenooten.

V.

ANNA WAIAPU,

eene *Vrouw van Nieuw-Zeeland.*

De eerwaarde w. YATE, van het Kerkelijk-Zendinggenootschap, schrijft van *Nieuw-Zeeland* den 14 Mei 1832:

Deze morgen om acht ure stierf ANNA WAIAPU te *Kerikeri*, vol van geloof en den Heiligen Geest. Zij hield het geloof vast tot aan haar einde. Zij had sedert lang haar geloof beleden, en was onder de eerste, die te *Kerikeri* gedoopt waren; sedert dien tijd had zij aan hare belijdenis door een Gode geheiligd, en daarmede overeenkomstig leven beantwoord. Als echtgenote en moeder kan zij als een voorbeeld voor alle inboorlingen beschouwd worden. Gedurende hare laatste ziekte stond ik haar benevens haren echtgenoot de deelneming aan den tafel des Heeren toe. Gisteren was de eenige tijd, dat zij sedert verscheidene dagen bij hare kennis was. Zij zeide:

« O mijn man! maar ik heb twee mannen — Jezus er een. Arme JACOB, arme JACOB! Ik ga naar mijn man en Heiland en vriend in den hemel! Ja naar den hemel daarboven ga ik nu. JACOB! mijn andere man roept en ik moet u verlaten. Wilt gij komen? Ja mijn andere man wil ons overvoeren, en ik zal gelukzalig zijn, en gij zult zalig zijn en wij beide zullen zalig zijn, zalig! zalig!” En toen viel zij in eene sluimering en was niet meer. Het was een zeer ontroerend tooneel, toen zij gestorven was. De vader met zijn gezigt op eene wang van haar lijk, de echtgenoot aan de voeten. — RANGI legde zich geheel langs hare zijde, en streelde zacht de andere wang, de meisjes stonden er om, en de knapen meer naar achteren, allen bitter weenende. Ik was genoodzaakt weg te gaan, om aan mijn overweldigend gevoel in mijne slaapkamer lucht te geven. Als wij allen naar *Nieuw-Zeeland* gegaan waren, om met Gods zegen deze eenige bekeering uit te werken, deze eenige ziel te redden, zoo was het dat alles waardig geweest, wat wij gedaan hebben en alles wat wij ook doen kunnen.

De Heer YATE voegde er bij: Den volgenden dag ging ik naar *Kerikeri* om de arme ANNA te begraven. Alle Europeërs en inboorlingen begeiden het lijk. Ik sprak tot hun over Job. XIX: 26 en 27. ANNA'S vader was zeer getroffen; Wat mij betreft ik was genoodzaakt, gedurende de godsdienst tweemaal te gaan zitten. Ik hoop, dat de bezigheid van dezen dag nimmer uit de

gedachte van mij of van hen die tegenwoordig
waren mag verloren gaan.

VI.

JOHN WALLACE,

een Neger uit Jamaica.

Deze vrome neger was een lid der vereenigde
broedergemeente op hare zending van *Nieuw-
Karmel op Jamaica*. Hij werd door de roode
loop weggerukt, die hevig in de omtrek woede;
zijn dood welke in Augustus 1831 volgde, wordt
aan iemand die hem kende, dus beschreven:)

Het zal u eerst welligt bedroeven, te hooren
dat JOHN WALLACE gestorven is, maar het zal uw
hart verblijden te weten, dat zijn einde zeer
zalig was. Hij had ernstig tot onzen Heiland,
hem tot zich te nemen. Hij beleed, dat hij een
zondaar was en geheel omwaardig voor hem te
verschijnen; maar hij smeekte Hem weenend,
medelijden met zijne ziel te hebben, en verzocht
MARGARETHA BULLOCK, eene waardige medehel-
perster bij deze zending, voor hem te bidden en
dat alle zijne broeders hetzelfde zouden doen.
Daarop begeerde hij dat er een gezang gezongen
zou worden, na hetwelk hij volkomen gelukkig
scheen. Hij bad voor allen die rondom hem waren,

in het bijzonder voor hen, die hem verzorgd hadden; terwijl hij aanmerkte, dat het niet uit gebrek aan liefde en zorgvuldigheid was, dat hij wenschte te sterven, maar dat het des Heeren wil was, hem weg te nemen. Hij sprak nooit van zijn ontslapen als van den dood. Hij had ernstig den Heer zijnen huisheer en zijne echtgenote te zegenen, terwijl hij er bijvoegde: eens dierbaarste Jezus, bid ik voor hun, als haar laatste uur komt, gelijk nu het mijne, laat dan de Engel des Heeren voor hen komen. De heidenen in het naaste vertrek waren zeer getroffen. Door hun had ik het eerst vernomen, wat er gebeurd was. Zijne krachten namen langzamerhand af, maar hij bleef bij zijne kennis tot het laatste oogenblik. Hij zeide tot MARGARETHA WALLACE, zijne vrouw: hoort gij het? zij antwoorde: ik hoor niets; waarop hij zeide: deze liefelijke gezangen. Dit waren zijne laatste woorden.

Van zijne levensomstandigheden wordt er bijgevoegd: JOHN WALLACE was een lid der gemeente; hij was te *Nieuw-Karmel* gedoopt en gehuwd, en werd naar verdiensten zeer geacht; hij was in den bloei zijner jaren; getrouw in 't bijwonen van alle genademiddelen, en slechts elf dagen voor zijn dood nog in de kerk zeer gezond en gelukkig. Denzelfden avond bezocht hij eenige zieken, waarvan hij die ziekte kreeg. Gedurende denzelfden bezocht ik hem dikwijls, terwijl hij kinderlijke overgaaf aan den wil des Heeren aan den dag legde.

VII.

Een oud Opperhoofd van Oneida.

Een zendeling der Oneida-post onder de Indianen, die in den staat *Nieuw-York* woonachtig is, verhaalt het volgende van dit opperhoofd:

WILLIAM TO-THE GROUND (dus genaamd wegens eene kenmerkende omstandigheid zijns levens, gelijk bij hun de gewoonte is) stierf in groote vrede in zijn eigen huis te *Nieuw-York* den 26 November 1832. Hij was even 75 jaar oud, en 2 jaaren te voren tot God bekeerd en werd spoedig daarna een medelid der Methodistische bisschoppelijke kerk. Van den tijd zijner bekeering af aan, tot het oogenblik van zijnen dood was zijn leven een uitlegging des Evangeliums, dat de Godskracht tot zaligheid zijner ziel bekrond had.

Broeder WILLIAM was een der hoofden zijns volks en was door zijn volk zeer geacht. Nadat hij bij ondervinding met de weldaden en vreugde onzer heilige godsdienst was bekend geworden, zoo wende hij zonder ophouden, zijn geheelen invloed aan, om zijn volk te overreden, het evangelium aan te nemen en zich voor te bereiden om zich naar een beter land te begeven, waar hunne inwoning zoude zijn, en niemand immer zoude wenschen zich te verwijderen. Zoo lang hij gezond was, was hij bestendig in het huis Gods ten tijde der godsdienstoefening. Hij was

getrouw in zijn volk nuttig te zijn, zoo lang hij in staat was uit te gaan; maar verscheidene maanden lang voor zijnen dood was hij binnen zijn huis beperkt, en hoewel zijn lijden groot en bijna onafgebroken was, hoorde men hem nimmer klagen, maar hij toonde zich altijd gelaten. Toen hij eenigen tijd aan zijne legerstede gebonden was geweest, kwam een oude heidensche toovenaar van den Leneca-stam hem bezoeken, en zeide hem, dat hij eene zekere kunstbewerking kon verrigten, als hij hem op zich wilde laten werken. Eenige zijner onbekeerde vrienden, die voor zijne genezing bezorgd waren, raadden hem, de kunst aan dezen te beproeven; maar WILLIAM zeide: « Ik ben een Christen, en ben in de handen van Jezus. Hij zal alles wel maken. Als ik sterf, zoo sterf ik; maar ik wil niets met u te doen hebben, » zeide hij tegen den ouden heiden.

Bij eene mijner bezoeken bij hem zeide ik: Broeder WILLIAM, gij sterft zeer spoedig. « Ja » Vreest gij voor den dood? « Neen! » Is uw vertrouwen op Christus onverwrikbaar? « Ja ik ben hier zeer zalig. » waarbij hij de hand op zijne borst leidde! Ja, o ja! » en zijn gelaat glinsterste toen hij sprak. Dien zelfden dag stierf hij. Hij wenschte dat zijne vrienden hem oprigten en zijne kleederen aantrokken, hetgeen zij deden. Vervolgens vermaande hij hun, trouw te zijn en God van ganscher harte te dienen, terwijl hij tot hun zeide, dat hij de godsdienst

in de ure des doods goed vond; hij reikte en drukte allen de hand, en zeide hen allen vaarwel; daarop legde hij zich neder op zijn bed en stierf zonder strijd of zuchten.

Uit de: Neueste Nachrichten aus dem Reiche Gottes. Juni 1834.

p. 276.

Gedrukt en te bekomen bij M. WIJT & ZONEN,

à 10 Cents.